

2. *Антонич Б.-І.* Зібрані твори. – Нью-Йорк-Вінніпег, 1963. – 400 с.
3. *Бетко І.* Лірика Богдана-Ігоря Антонича у дзеркалі аналітичної психології Карла-Густава Юнга // *Слово і Час.* – 2003. – № 2. – С. 7–13.
4. *Буряк О.* “У дно, у суть, у корінь речі...” (художньо-філософська концепція людини в поезії Б.-І. Антонича) // *Слово і Час.* – 2000. – № 11. – С. 44–47.
5. *Ильин И.* Религиозный смысл философии. – М., 2003. – 694 с.
6. *Ільницький М.* Богдан-Ігор Антонич: Нарис життя і творчості. – К., 1991. – 258 с.
7. *Ільницький М.* Богдан-Ігор Антонич // *Історія української літератури ХХ століття: У 2 кн.* – К., 1998. – Кн. 1. – 258 с.
8. *Кернер Г.* Міфотворчість у поезії Богдана-Ігоря Антонича і Володимира Свідзинського // *Сучасність.* – 2001. – № 12. – С. 125–139.
9. *Святе Письмо* в європейській культурі: Біблійний словник. – К., 2004. – 320 с.
10. *Стефановська Л.* Антонич. Антиномії. – К., 2006. – 312 с.

м. Миколаїв

Наші презентації

Кур'єр Кривбасу. – 2008. – № 222–223 (травень-червень)

Прозу презентовано іменами А.Кондратюка, Уляни Глібчук, Р.Іваничука (“Країна ірредента”), О.Сича (“Уроборос”), поезію – Л.Таран, О.Сливинського, П.Вольвача. У “Витоках” – “Трагедія Макбета” І.Костецького, у “Постатях” – “Пізнаний і непізнаний Сфінкс” (про Г.Сковороду) Вал.Шевчука.

У “SCRIPTIBLE” – Б.Бойчук (“Нью-Йоркська група у перспективі часу”), есе С.Процюка, Я.Голобородька, В.Слапчука, Д.Дроздовського, Р.Доценка, О.Коцарєва, О.Солов’я та ін. В “Універсі” – “Смерть у Бреслау” Марека Раєвського (уривок).

Київська Русь. – 2008. – Кн. 3 (XXIII) PASTка

Відкривається есе Д.Стуса “PASTка культури”. Проза А.Блатника, Антоніни Спільної, Ірисі Ликович, О.Бережного, С.Дзюби; нотатки Нелі Шейко-Медведевої.

Поезія: “Вбийте мене у повітрі” Гомджа Шаламуна (пер.із словенської) та есе “Гулівер у Голлівуді” М.Кіяновської, “Істерика Галатеї” О.Плаксії.

У “КритикАрці” – полемічне есе Л.Плюща (Париж) “Через кому” (про “Notre Dame d’Ukraine: Українка в конфлікті міфологій” О.Забужко). У рубриці “ЛуНа” – виступ директора джазового фестивалю “Єдність” С.Грабаря.

Відрецензовано “Шевченкіану” Якова Бердичевського (Ю.Стаховська), подано відгуки КРУ на зб. “Крути”, “Сплячі красуні” Ясунарі Кавабаті (пер. М.Федоришина), на Винничкову антологію готичної прози ХІХ ст. “Нічний привид”.

В.Л.

іще ніхто так не любив”, “Але ж мене ніхто так не любив”, “Бо ще мене ніхто так не любив” [підкреслення мої. – Ю.К.]. Водночас лірична героїня занепокоєна вірогідністю втрати можливого й найдорожчого (“Моїм, на жаль, не будеш, рідний, Янем...”), що викликало особливу епічну напругу у вірші “В оберемку троянд...”, в якому розгорнуто дві паралельні сюжетні лінії, “програно” дві несумісні дійсності: сучасність, рясно закодована інтимізованою символікою, що має неприховано ідіографічний зміст (“Тур трипільський / рогами – / в дощах”, “Шукаю себе / в твоїм великоднім санскриті”, “Набравши у серце / крашанок непідроблену святість”, “цвіт черешневий”), і гіпотетичне майбутнє, надто прозаїзоване в родинному побуті, де вже “чоловік офіційний / і двійко малечі”. Але лірична героїня – колишня “зоряна лань”, ковтнувши “власну сльозину”, не годна повністю змиритися з життєвим фатумом, лишається вірною таємничому “Сфінксу” (“і він мені люб”), знову викликає із глибин своєї пам’яті “гордого вершника”. Протест проти експериментів долі, які відбуваються всупереч душевним інтенціям та перешкоджають єднанню сердець, переростає у ствердження великої, а-топічної (неповторної) і водночас вічної любові як основи повноцінного життя. Олеся Мудрак своїми творами доводить, що мистецтво любові не має нічого спільного з вульгарністю, адже можна любити бездарно, а можна й талановито. Її еротична лірика, прагнучи, аби якомога повніше “Орфееве єство / Заспі-ва-а-ало-о-о...”, торує другий шлях.

Наші презентації

Сохацька Євгенія. “Молюся за весь Рідний Край...” (Штрихи до життєпису Івана Огієнка та його культурологічної діяльності). – Кам’янець-Подільський: ПП. Мошак М.І., 2007. – 276 с.

Книжка вийшла до 125-річчя від дня народження Великого Українця. У ній авторка робить спробу осягнути значущість спадщини визначного українського державного й релігійного діяча, ученого-енциклопедиста Івана Огієнка (1882-1972 рр.), торкаючись світоглядних і наукових аспектів його діяльності, що стало результатом глибокого розуміння його наукових і публіцистичних праць. Основу дослідження становить аналіз маловивчених журналістських праць ученого, зокрема варшавського та канадського періодів його життя. На особливу увагу читача заслуговують “Додатки”, розміщені в кінці видання.

С.С.

наша біда буде. Правда, радість, рожева, ніжна моя? Цілую твої очі, твоє чоло розумне, дороге!

[Внизу сторінки 1 в перевернутому вигляді дописано]:

Сьогодні знов підлогу мив!

27 – VIII. Не послав уранці листа, бо не пішов у город: трохи захворів, – щось мій шлунок погано поводить. Іду кинути зараз (увечері). Дістав листа від Н[аді]. Він повний турботами про В[асю]. Бідна – ти його шукаєш?

Надя твою телеграму про шукання Васі приняла за телеграму від командира, бо позначена “действ[ующая] армия”.

ІР НБУВ. – Ф.293. – № 30. Опубл.: Київська старовина. – 2003. – № 2. – С. 84. У цій публікації відсутній кінець листа, що дописаний внизу першої сторінки. У передачі тексту допущені такі помилки. У першому реченні замість слова *дрянуха* надруковано *брехуха*; у реченнях: Найшов посаду касіра *в якомусь Всеросс[ийском] Земском Союзе*. Має тільки 55 р[ублів] у місяць – пропущено слова, виділені нами курсивом, з двох речень зроблено одне; у реченнях: Як же тобі, моя кроха? Ти все ж таки не буваєш розбита? – замість *кроха* надруковано *Коха*; замість *Ти все ж...* - *Ти вже ...*; у реченні: Коли стихне, тоді вона грає на балабайці – пропущено слово *тоді*. Допущено й низку інших дрібних помилок.

Підготовка текстів і примітки Надії Миронець

Наші презентації

Лімборський І.В. Творчість Григорія Квітки-Основ'яненка: Генеза художньої свідомості, європейський контекст, поетика. – Черкаси: Брама-Україна, 2007. – 108 с.

У своїй монографії автор розглядає складну еволюцію творчості Г.Квітки-Основ'яненка, аналізує поетику його творів у контексті європейської літератури пер. пол. XIX ст., поновому досліджує особливості художнього мислення письменника й віддзеркалення в його творах таких літературних напрямів, як Просвітництво, класицизм, сентименталізм, рококо та просвітницький реалізм і класицизм.

Погляди Квітки-Основ'яненка вирізнялися неповторною індивідуальністю, оригінальністю й водночас суперечливістю. Він сповідував просвітницьку ідеологію, хоч уже й наближався до романтичного типу мислення. Зокрема, це стосується його зацікавлення етнографією українців та прагнення відстояти естетику рідної мови, тоді як його інтерес до народного життя має більш просвітницький, а не романтичний характер. Письменник намагається зробити українця освіченішим, показати його природні позитивні начала, схилити його до служіння загальнолюдським ідеалам справедливості й добра.

С.С.

закінчення четвертої дії. Хоча привілей чистоти підтримано в тексті, актор відкидає це, вдаючися до досвіду власного життя, щоб зобразити трагедію розтопаного й безсилою єврея. Він не потребував припущення про істинність слів, у всякому разі жодні припущення не допоможуть, оскільки Шейлок оточений ворогами. Дії Олдріджа були такими ж промовистими, як і слова Шекспіра.

Стиль цього актора мусив “висловитися”, не жертвуючи вірогідністю. Це – істинний Олдрідж, який завжди грав так, що публіка була співчутливим персонажем. Здається, Олдрідж умів управляти ставленням залу до виконавця. Він зробив це у світі чужої культури, довівши, що коли білий актор може перефарбуватися, аби зобразити Отелло, то чорна людина може вибілити шкіру, щоб утілити постаті Ліра, Макбета чи Шейлока з однаковою майстерністю.

Він, як видається, створив міцне підґрунтя для ситуативної перемоги характеру, виявив основу мелодраматичності, був цілком реальним під час гри, чесним у зображенні характерів і вірним аудиторії, навіть якщо лише частина глядачів могла його підтримати. Він заохочував це, стимулював і втілював на сцені.

Дослідження мистецтва Олдріджа починається з особистої привабливості цієї чорношкірої людини, яка рухалася до стадії ліричної достотності, з краси актора, посиленої його розумінням (і розумінням глядачами) культурного парадоксу – чорна людина сповнена гідності, краси й геніальності у світі білих, які відмовили його народові в цьому потрібному визнанні. У добу рабства цей афро-американський митець порушив актуальне питання про жорстокість людини щодо собі подібних через їхнє суспільне становище, яке змушувало терпіти неволю. Його працю можна визначити як соціальний критичний аналіз трьох репресивних режимів: капіталізму, колоніалізму й імперіалізму. Айра Олдрідж був більше ніж просто виконавцем театральних ролей. Геній чинить опір аналізу. Він був пророком.

Наші презентації

Європейська меланхолія. Дискурс українського окциденталізму / За ред. Т.І.Гундорової. – К.: ВД “Стилос”, 2008. – 160 с.

У збірнику розглядаються різні аспекти “окциденталізму”, “західництва”, “європеїзму” в українській літературі з позиції меланхолії як особливого виду дискурсу, що спрямований на компенсацію ідеальної втрати та подолання розщепленої ідентичності. Автори також досліджують “римський комплекс” українського окциденталізму від романтизму до модернізму та європеїзм у рамках колоніального й імперського дискурсів. Заслуговує на увагу й аналіз постколоніальних і постмодерних варіантів ідентичності у творчості сучасних письменників, зокрема Ю.Андруховича, О.Забужко, Ю.Тарнавського, С.Жадана, та рецепції європейської ідентичності, виходячи з національної та літературної традицій.

С.С.

